

РЕШЕНИЕ

№ 42

гр. София, 21.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на четвърти юни през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Теодора Кръстева

Членове: Ивайло Младенов
Светлин Михайлов

при участието на секретаря Павлина Ив. Христова
като разгледа докладваното от Ивайло Младенов Въззивно търговско дело № 20211001000070 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 258 и следващите от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на „Минерал агро инженеринг“ООД и П. Г. В., чрез пълномощника им адв. Д.С. от САК, срещу решение № 260032 от 18.09.2020 г., поправено с решение № 260300 от 6.11.2020 г. по т.д. № 1921/2019 г. на Софийския градски съд, VI т.о., 7 състав, с което по предявен от „Дефиго“ЕООД иск с правно основание чл. 422, във връзка с чл. 415 от ГПК и чл. 240 от ЗЗД е признато за установено, че жалбоподателите дължат на ищеца солидарно сумата от 70 000 лева, представляваща главница по договор за заем от 1.05.2018 г. с нотариална заверка на подписите, ведно със законната лихва върху нея от 14.12.2018 г., до окончателното ѝ изплащане, за което е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д.№ 79105/2018 г. на Софийския районен съд, 118 състав.

В жалбата се твърди, че договорът от 1.05.2018 г. с нотариална заверка на подписите от 12.10.2018 г. не съответства на действителната воля на страните, тъй като се различава съществено от действителния договор между тях от същата дата, макар по-голямата част от клаузите да са идентични, като по същество представлява нов договор, различен от този, подписан в обикновена писмена форма и по него не е предоставяна в заем парична сума, а следователно не се дължи и нейното връщане. Изложено е, че в сключения в обикновена писмена форма договор управителят на дружеството-заемател П.В., в качеството на физическо лице не фигурира като солидарен длъжник, страните са уговорили друг падеж на задължението за връщане на сумата - 1.08.2018 година, както и клауза за разрешаването на

възникналите между страните спорове от Арбитражния съд при Българската търговско-промишлена палата. Твърди се, че сумата от 70 000 лева, ако ищцовото дружество докаже предаването ѝ на „Минерал агро инженеринг“ООД, е предоставена по този договор, а не по договора с нотариална заверка от 12.10.2018 г., както и че двата договора са различни по съдържание, като нотариално завереният е изготвен по-късно единствено с оглед ангажиране солидарната отговорност на жалбоподателката В.. С позоваване на реалния характер на договора за потребление се поддържа, че той се счита сключен с предаване на заетата сума на заемателя, който дължи връщането ѝ само, ако тя му е била действително предадена, при това по същия договор, както и че първоинстанционният съд неправилно е приел, че това обстоятелство е безспорно между страните. Оспорено е и становището на първоинстанционния съд, че подписът, положен под договора от П.В. я обвързва и в двете качества - като физическо лице и като управител на „Минерал агро инженеринг“ ЕООД, с довода, че в него тя не е посочена като поръчител, нито го е подписала като физическо лице и не е имала намерение да го стори, което считат, че се потвърждава и от щемпела на нотариуса с рег. № 265 от 12.10.2018 г., в който е удостоверено, че заверяването на подписа на П.В. като управител на „Минерал агро инженеринг“ООД, а не като физическо лице. Поддържа се, че договорът е унищожаем на основание чл. 27 от ЗЗД, като сключен поради грешка или измама.

Формулирано е искане за отмяна на обжалваното решение и за постановяване на друго, с което искат да бъде отхвърлен като неоснователен и за присъждане на разноските, направени от жалбоподателите по водене на делото пред двете инстанции.

Въззиваемият „Дефиго“ЕООД оспорва въззивната жалба.

В писмения отговор, депозиран по реда на чл. 263, ал. 1 от ГПК чрез пълномощника му адв. С.И. от САК, се твърди, че процесният договор е с нотариална заверка на подписите, поради което нотариусът се е убедил в ясното разбиране на договора от страна на управителя на „Минерал агро инженеринг“ООД В. и удостоверяването на това обстоятелство представлява официален документ. Оспорено е като недопустимо твърдението на въззивниците за наличието на предходна версия на договора за заем, различна от нотариално заверената, с възражението, че то е заявено за пръв път с въззивната жалба, поради което е недопустимо, както и че касае отношенията между страните преди нотариалното удостоверяване на подписите им от 12.10.2018 г., поради което и доколкото „Минерал агро инженеринг“ООД и П.В. са страни по него, то не е нововъзникнало и е било известно на въззивниците, които са могли да го заявят своевременно в първоинстанционно производство. Наведен е довод, че твърденията на въззивниците пред двете инстанции са несъвместими, като в преклузивния срок пред първоинстанционния съд те са твърдели, че П.В. е мислела, че пред нотариуса заверява в два екземпляра друг договор за заем между същите страни от 28.05.2018 г. и са поддържали, че договор за заем от 1.05.2018 г. въобще не е бил сключван, а пред въззивната инстанция- че е налице друг предходен вариант на договора за заем от 1.05.2018 г., различен от нотариално заверения на 12.10.2018 г. такъв. Поддържа се, че като са избрали друга защитна теза, а именно, че договорът за заем от

1.05.2018 г. въобще не съществува, въззивниците сами са пропуснали възможността да заявят своевременно тезата си за приложимост на предходната му версия, с което окончателно са изгубили възможността да се позовават на нейните клаузи, поради преклузията, предвидена в чл. 373, във връзка с чл. 146 и чл. 147, т. 1 от ГПК. Оспорено е и оплакването на жалбоподателите, че първоинстанционният съд е преценил като неоснователно възражението им, че управителката П.В. е подписала договора за заем от 1.05.2018 г. само в качеството на управител на „Минерал агро инженеринг“ООД, но не и в лично качество и затова не е солидарен длъжник по него. Наведен е довод, че нейното задължение като солидарен длъжник произтича не от вписването ѝ в заглавната част на договора за заем, а от изричната клауза на чл. 11 от него, в която тя безусловно се е задължила лично да отговаря за задълженията на „Минерал агро инженеринг“ООД. Според въззиваемия е ирелевантно обстоятелството, че подписът на П.В. е положен и нотариално заверен само като управител на „Минерал агро инженеринг“ООД, тъй като тя го е подписала във всички качества, в които е участвала като страна по него и в нотариалното производство по заверката на подписите. Направено е искане за потвърждаване на обжалваното решение и за присъждане на разноските, направени по водене на делото пред въззивната инстанция.

Съдът, като прецени доводите и възраженията на страните, във връзка с доказателствата по делото, съобразно чл. 235 от ГПК, във връзка с чл. 273 от ГПК, приема следното :

Въззивната жалба е подадена в процесуално- преклузивния срок по чл. 259, ал. 1 от ГПК, срещу валиден и допустим съдебен акт и от надлежно легитимирани страни с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Безспорно е между страните по делото, а това се установява и от събраните доказателства, че на 15.01.2019 г. по ч.гр.д.№ 79105/2018 г. Софийският районен съд, 118 състав е издал в полза на „Дефиг“ЕООД заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 от ГПК срещу длъжниците „Минерал агро инженеринг“ ООД и П. Г. В. за солидарно заплащане на сумата от 70 000 лв., представляваща паричен заем, даден с договор с нотариална заверка на подписите от 12.10.2018 г., ведно със законна лихва върху нея от 14.12.2018 г. до окончателното ѝ изплащане, както и за разноски в заповедното производство, в общ размер на 3296 лв., включващи държавна такса от 1400 лв. и адвокатско възнаграждение от 1896 лв. и е издал изпълнителен лист за събиране на вземанията. С писмено възражение от 19.02. 2019 г., подадено в срока по чл. 414 от ГПК, длъжниците са оспорили вземанията по заповедта, поради което с разпореждане от 2.08.2019 г. заповедният съд е дал на заявителя „Дефиг“ЕООД указания, че в едномесечен срок от съобщаването може да предяви иск за установяване на вземането си и да представи доказателства за това, с предупреждение, че в противен случай заповедта ще бъде обезсилена. Това обуславя допустимостта на специалния установителен иск по чл. 422 от ГПК, с оглед наличието на правен интерес като абсолютна процесуална предпоставка, за чието наличие съдът следи служебно.

С договора от 1.05.2018 г., въз основа на който е издадена оспорената заповед за изпълнение, „Дефиго“ЕООД като заемодател е предал в собственост на заемателя сумата от 70 000 лева, която заемателят „Минерал агро инженеринг“ООД се е задължил да върне в срок до 1.12.2018 г., както и да му заплати месечна възнаградителна лихва, в размер на 1% процент от заетата сума. Според клаузата на чл. 2 от договора, заетата сума е предадена от заемодателя на заемателя на 1.05.2018 г. по банков път, чрез превеждането ѝ по банкова сметка на заемателя, посочена в клаузата на чл. 3, от която дата се счита за сключен договорът за заем. Според клаузата на чл.11, управителят на дружеството- заемател П. Г. В. се задължава да отговаря за задълженията му по чл.9, т.е. за връщане на заетата сума по реда и в срока, уговорен с договора и за заплащане на възнаградителната лихва, като негов **солидарен длъжник**. Съгласно бележката върху договора на нотариус с рег.№ 265, на 12.10.2018 г. той е удостоверил подписите на представителите на страните по него, съответно на Й. К. Д., като управител на „Дефиго“ЕООД и на П. Г. В.- управител на „Минерал агро инженеринг“ООД. По делото е безспорно, а липсват и доказателства в противния смисъл, че заемателят „Минерал агро инженеринг“ООД не е върнал заетата сума, нито на падежа на задължението, уговорен в клаузата на чл. 5 от него, нито след предявяване на иска по делото.

Според заключението на допуснатата във въззивното производство съдебно-счетоводна експертиза , извършена от вещото лице С., вземането на „Дефиго“ЕООД в размер на 70 000 лева, произтичащо от договора за паричен заем от 1.05.2018г. със заемател „Минерал агро инженеринг“ООД е осчетоводено от заемодателя на 2.05.2018 г. по дебита на сметка 269 „Предоставени заеми”, аналитична партида 12 „Минерал агро инженеринг” срещу кредитиране на сметка 503-4 „Разплащателна сметка в лева- Райфайзен”, като основанието, вписано при осчетоводяване на вземането е заем. Стопанската операция е взета въз основа на платежно нареждане за кредитен превод от 2.05.2018 г. за сумата от 70 000 лева, с вписано основание за превода „плащане по договор за заем от 01.05.2018 г.”. При анализа на предоставените документи и счетоводните регистри на „Дефиго“ЕООД експертизата не е установила погасяване на задълженията на „Минерал агро инженеринг“ООД, произтичащи от договора за паричен заем от 1.05.2018г., като към датата на изготвяне на заключението неудовлетвореното вземане на заемодателя по него е в размер на 70 000 лв. Въз основа на заверено от „Райфайзенбанк (България)” ЕАД платежно нареждане за кредитен превод с банкова референция S***PRTGS, експертизата е установила, че заетата сума по договора от 1.05.2018г. в размер на 70 000.00 лв. **е предадена на заемателя на 2.05.2018 г.**, чрез банков превод от сметка на „Дефиго“ЕООД с IBAN *** по сметка на „Минерал агро инженеринг”ООД с IBAN ***, а съгласно заверено от „Централна кооперативна банка”АД извлечение от сметка с IBAN ***, преведената от „Дефиго”ООД сума от 70 000 лева е постъпила по сметката на „Минерал агро инженеринг”ООД на 2.05.2018 г., с посочено основание „плащане по договор за заем от 01.05.2018г.”. На експертизата не е бил предоставен достъп до счетоводството на „Минерал агро инженеринг“ ООД, поради което не е извършила проверка по водените от него счетоводни регистри.

При условията на чл. 266, ал. 3 от ГПК, с определение № 125 от 12.03.2021 г. пред въззивната инстанция е допуснато събирането на гласни доказателства за установяване обстоятелствата, свързани с подписването на договора и нотариалното удостоверяване на подписите на представителите на страните върху него.

Според показанията на *свидетеля Н. П.*, дадени в о.с.з. на 16.04.2021 г., същият познава управителите на двете дружества- страни по договора- Й. Д.- управител на „Дефиг“ЕООД и П.В.- съдружник и управител на „Минерал агро инженеринг“, с която е заявил, че живее на съпругески начала. Свидетелят е посочил, че между страните са били сключени два договора за заем- от 1.05.2018 г. и от 28.05. същата година, съответно за 60 000 лв. и за 70 000 лв., на чието сключване той е присъствал. Изложил е, че процесният договор от 1.05.2018 г. е бил подписан в пицария, находяща се на ул. „Оборище“, а другият договор – в кафене на ул. „Тодор Каблешков“№ 59а, след което сумите по договорите са били преведени на „Минерал агро инженеринг“ООД по банков път, което е известно на свидетеля от банковите извлечения, с които се е запознал лично. Посочил е, че през есента на 2018 г. управителят на „Дефиг“ЕООД Й. Д. е помолил В. сключените договори да бъдат нотариално заверени по настояване на другия съдружник. Посочил е, че управителят на „Дефиг“ ЕООД не е донесъл екземпляри от договорите, въпреки, че се е ангажирал да подsigури такива, поради което е разпечатал текста им в нотариалната кантора чрез намиращ се там компютър, от файл, изпратен по електронната поща, а управителката на „Минерал агро инженеринг“ООД не е носила със себе си своя екземпляр, защото не намерила това за нужно, тъй като „интерес от заверката“ имала другата страна, по чието настояване е била извършена. Заявил е, че не е бил заверен вече подписан „стар“ документ, а такъв, който е бил разпечатан и подписан при нотариалната му заверка. Според свидетеля, В. е подписала договорите без да ги чете, защото е имала доверие на Д., както и че те не са били прочетени на страните и от нотариуса при заверяването на подписите. Същевременно е уточнил, че той не е присъствал в кабинета на нотариуса при извършване на заверката. Заявил е, че след като договорите са били заверени от нотариуса, на В. не са били дадени екземпляри от тях, въпреки обещанието на управителя на „Дефиг“ЕООД, че такива ще им бъдат предоставени, но същевременно твърди, че впоследствие се оказало, че „старият документ е съвсем различен“. Според свидетеля, разликите между двата договора са в уговорената със „стария“ договор арбитражна клауза- разрешаване на споровете от арбитража при БВТПП и в солидарната отговорност на В. като физическо лице за задълженията на дружеството-заемател. Свидетелят твърди, че между страните е била постигната изрична уговорка по договора „да няма трета страна“, т. е. страни по него да бъдат само двете дружества, но не и управителката П.В. като физическо лице и съответно като поръчител, а впоследствие е установил, че „се е появила някаква клауза“, според която тя се задължава като физическо лице по тези договори, въпреки че не се е подписала като такава.

С оглед близките отношения между свидетеля и жалбоподателката В., обуславящи възможна заинтересованост, съдът намира, че неговите показания следва да бъдат преценени

при условията на чл. 172 от ГПК, с оглед на всички други данни по делото.

В о.с.з. пред въззивната инстанция на 4.06.2021 г. е разпитана **свидетелката В. К. Я.-** помощник нотариус по заместване на нотариус с рег.№ 265, която в това качество е завила подписите на представителите на страните по двата договора. Свидетелката е заявила, че управителите на двете дружества, чиито подписи е завила, са подписали двата документа лично пред нея, след като са били запитани дали са съгласни със съдържанието им. Посочила е, че всяка от страните е получила екземпляр от заверения договор. На свидетелката е направило впечатление, че върху заверените и подписани пред нея екземпляри от договорите са посочена по-ранни дати на сключването им, но страните са пожелали да бъдат удостоверени само подписите им и изрично са настояли да не бъде „забелвана“ посочената в тях дата на сключване, тъй като техните взаимоотношения следват от нея. Заявила е, че за нея не е имало съмнение, че двата договора за заем са различни, тъй като се отнасят за различни по размер суми.

При горните данни, настоящият въззивен състав намира следното :

От събраните по делото доказателства се установява, че на 1.05.2018 г. между „Дефиг“ЕООД като заемодател и „Минерал агро инженеринг“ООД, представляван от управителя и съдружник П.В. е бил сключен в обикновена писмена форма договор за паричен заем на сумата от 70 000 лв. със срок за връщането ѝ до 1.12.2018 г. и срещу задължение за заплащане на месечна лихва от 1 % от заетата сума.

Договорът за заем за потребление, какъвто е и този за заем на парична сума, е неформален, реален, едностранен, възмезден или безвъзмезден, и комутативен. С оглед характера му на реален договор, той се счита сключен с предаването на предоставената в заем сума на заемателя, включително при условията на чл. 305 от ТЗ, което е елемент от фактическия състав на възникване на заемното правоотношение по чл. 240 от ЗЗД. Съгласно чл. 305 от ТЗ, когато плащането се извършва чрез задължаване и/или заверяване на сметка, то се смята за завършено със заверяване сметката на кредитора или чрез изплащане в наличност сумата на задължението на кредитора. От заключението на назначената във въззивното производство съдебно-счетоводна експертиза се установява, че сумата от 70 000 лв. е предадена на заемателя на 2.05.2018 г., когато е постъпила по неговата банкова сметка, поради което следва да се приеме, че на тази дата е завършен фактическият състав на правоотношението, от което произтича притезателното право на заемодателя да иска връщане на заетата сума и заплащане на уговорената лихва, като възнаграждение за нейното ползване за срока на договора. Поради неформалния характер на договора, както обикновената писмена форма, така и квалифицираната такава чрез нотариално удостоверяване на подписите на страните, респ. на техните органни представители има само **доказателствена функция *ad probationem***, но е ирелевантно относно момента на сключването му. Ето защо е без значение обстоятелството, че нотариалната заверка на подписите не е извършена на вече подписан документ, чрез потвърждаване на подписите върху него от участниците в нотариалното производство, а чрез подписване на документа пред нотариуса, съобразно първата хипотеза на чл. 589, ал. 2 от ГПК. Действителната дата

на сключване на договора е тази, на която са се осъществили- едновременно или последователно, всички елементи от фактическия състав на заемното правоотношение- постигането на съгласие между страните по съществените условия на договора и предаване на заетата парична сума на заемателя.

В производството по делото пред двете инстанции жалбоподателите, които носят доказателствената тежест, не са ангажирали никакви доказателства за връщане на заетата сума, поради което следва да се приеме, че те не са изпълнили това задължение. Процесният договор от 1.05.2018 г. с нотариална заверка на подписите от 12.10.2018 г., е подписан от П.В., като управител на „Минерал агро инженеринг“ООД, но в клаузата на чл. 11 от него е уговорено, **че тя се е задължила да отговаря за задълженията на дружеството- заемател като негов солидарен длъжник.**

При горните данни, между страните се е развил спор относно наличието на валидно поето от жалбоподателката В. в лично качество на физическо лице задължение да отговаря солидарно с представляваното от нея дружество за изпълнение на задълженията по договора за заем. Неоснователен е доводът на жалбоподателите, че тя не е поела такова задължение, тъй като е подписала договора единствено в качеството на управител на представляваното от нея дружество „Минерал агро инженеринг“ООД, но не и в лично качество на физическо лице. В постановеното по реда на чл. 290 от ГПК решение № 20 от 10.04.2018 г. по т. д. № 1519/2017 г., Т. К., I т. о. на ВКС е прието, че когато в текста на единен договор изрично е предвидено, че представляващият търговското дружество, което е страна по него, се задължава да носи солидарна отговорност за задълженията на същото, за да породи тази уговорка ефект спрямо него, като физическо лице, **не е необходимо той да положи отделен подпис с указание, че го полага в лично качество.** В този случай **наличието на валидно положен от него един подпис върху документа го обвързва и в двете качества.** В същото решение са изложени съображения, че когато съгласието на дружеството, волеизявяващо чрез представителя и съгласието на физическото лице- представляващ е материализирано в единен документ, **поради съвпадане на двете качества е достатъчно удостоверяването на постигнатото съгласие чрез подписването на този единен документ.** Разгледана е и хипотезата, при която този принцип не намира приложение, а именно, когато документът е сегментиран и структуриран по начин, че всяка негова част изисква самостоятелно съгласие, или е подписан с обозначение, че съгласието касае една или няколко негови части (респ. подписан е при разногласие или с резерва). В случая, структурно и семантично договорът от 1.05.2018 г. представлява **единен диспозитивен документ**, подписите са поставени след логически интегралния му текст и по отношение на отделните части не са предвидени условия, резерви и ограничения. Клаузата на чл. 11 от него съдържа **изрично волеизявление на управителя** на „Минерал агро инженеринг“ООД - жалбоподателката В., че се задължава да отговаря за задълженията на представляваното от нея дружество по чл. 9 от договора- за връщането на заетата сума и за заплащане на възнаградителната лихва, **като солидарен длъжник.** С оглед разрешението, възприето в цитираното решение, следва да бъде преценен като неоснователен и доводът на

жалбоподателите, че тъй като при нотариалното удостоверяване подписът на П.В. е заверен единствено в качеството ѝ на управител на „Минерал агро инженеринг“ООД, но не и в личното ѝ качество на физическо лице, тя не се е съгласила да се задължи лично по договора, респ. да отговаря солидарно със заемателя. Предмет на нотариалното удостоверяване на подписите е **автентичността** на договора като частен диспозитивен документ, а именно, че подписите върху него действително са положени от лицата-издатели на документа, обуславяща формалната му доказателствена сила, която сочи принадлежността на съконтрагентите на обективирания в него насрещни волеизявления, в чието съвпадение се изразява постигнатото между тях съгласие за неговото сключване. Волята на управителя да се задължи лично при условията на пасивна солидарност за изпълнението на задълженията на представляваното от него дружество по договора следва от съдържащото се в клаузата на чл. 11 негово волеизявление в този смисъл, а не от качеството, в което нотариусът е удостоверил подписа му върху същия договор. Доколкото очевидно клаузата на чл. 11 обективира волеизявление, което жалбоподателката В. е направила **в лично качество**, а не като волеизразяващ орган на представляваното от нея дружество, за пораждаване на правните му последици не е необходимо тя да положи втори подпис върху договора, за да верифицира изявлението си, направено в това качество, тъй като става дума за едно и също физическо лице, а не за субстанциално различни правни субекти.

Не кореспондира на събраните по делото доказателства и доводът на жалбоподателите, че поради грешка въззивницата В. е подписала в нотариалната кантора предложението ѝ от управителя на „Дефиг“ЕООД Д. екземпляр на договора от 1.05.2018 г., мислейки, че подписва друг договор за заем, сключен между същите страни на 28.05.2018 г. Преди всичко по делото не е установено наличието на предходен вариант на договора от 1.05.2018 г., съставен в обикновена писмена форма, **със съдържание, различно от това на нотариално заверения такъв.**

В съдебната практика се приема, че частният писмен документ е неавтентичен не само когато подписът върху него е положен от друго лице, различно от това, посочено като негов издател и от което формално изхожда, но и когато текстът преди подписа не съвпада с волята на лицето издател на документа, доколкото по начало частните документи не притежават материална доказателствена сила, каквато диспозитивните документи дефинитивно нямат, а само формална такава, свързана с принадлежността на съдържащото се в тях изявление на лицата, които са ги подписали. Когато се твърди, че съдържанието на текста е било подправено след изготвянето на документа или когато е положен подпис върху бял лист, впоследствие попълнен с текст, който не съответства на волята на лицето, е налице неистинност на документа и при установяване на тези факти се оборва формалната му доказателствена сила, защото изявлението не принадлежи на лицето, сочено за негов автор. В тази хипотеза е налице неавтентичен документ, доколкото автентичността е обусловена не само от авторството на подписа, но и от авторството на подписаното изявление (в този см. решение № 74 от 13.05.2015 г. по гр. д. № 4426/2014 г., Г. К., III г. о. на

ВКС). По аргумент a contrario от нормата на чл. 193, ал. 3, изр. второ от ГПК, при оспорване истинността на частен документ, който формално изхожда от оспорващата го страна, доказателствената тежест за установяване на неговата неистинност лежи върху нея, което следва от обикновено предположение (praesumptio hominis) за истинност на подписаните частни документи. Макар в отговора на исковата молба да са възразили, че съдържанието на нотариално заверения договор не съответства на действителната воля на страните по него и да са оспорили всички уговорки, съдържащи на стр. първа (**в която не се включва клаузата на чл. 11**, предвиждаща солидарна отговорност на жалбоподателката П.В., която се намира на втора страница), в първоинстанционно производство ответниците не са ангажирали никакви доказателства в подкрепа на оспорването, в частност не са представил собствения си екземпляр от договора, нито са поискали събирането на други доказателства при условията на чл. 165, ал. 1 от ГПК, поради това, че документът е загубен или унищожен не по тяхна вина. Такъв вариант на договора е представен едва с въззивната жалба, след настъпване на процесуалната преклузия по чл. 370 от ГПК, поради което и на основание чл. 266, ал. 1 от ГПК, с определение по делото от 12.03.2021 г. въззивният съд е оставил без уважение искането за приемане на това доказателство. Ето защо следва да се приеме, че заявеното от ответниците оспорване истинността на документа е недоказано.

На следващо място, от събраните по делото доказателства не се установява нотариално завереният екземпляр от договора от 1.05.2018 г. да е бил подписан от жалбоподателката В. поради погрешната ѝ представа, че подписва друг договор за заем, сключен между същите страни на 28.05.2018 г., за различна по размер сума, чиято нотариална заверка е била единствената цел на посещението при нотариуса на 12.10.2018 г. От показанията на посочения от жалбоподателите свидетел Н. П. се установява, че по настояване на управителя на „Дефиго“ ЕООД Й. Д., пълномощниците на страните са посетили кантората на нотариус с рег. № 265 за нотариално удостоверяване на подписите им **и върху двата договора**- както на този от 28.05.2018 г., така и на процесния договор от 1.05.2018 г. В тази част показанията на свидетеля, преценени при условията на чл. 172 от ГПК, кореспондират на тези, дадени от свидетелката В. Я., която като помощник-нотариус по заместване е извършила нотариалната заверка, съгласно които, страните са били наясно, че става дума за два различни договора, което изключва вероятността тя да е подписала договора от 1.05.2018 г. поради погрешната представа, че подписва друг договор между същите страни, доколкото от споменатите гласни доказателства се установява по несъмнен начин, че тя е била предварително уведомена, че ще бъдат нотариално заверени и двата договора, а не само този от 28.05.2018 г. Свидетелката е заявила също, че двата договора са подписани пред нея и страните са настоявали да бъдат запазени посочените в тях дати на сключването им (очевидно различни), предхождащи нотариалното удостоверяване на подписите, откогато те са породили правно действие в отношенията между тях.

При горните данни, съдът намира, че между двете дружества е валидно възникнало отношение по договор за паричен заем на сумата от 70 000 лв., сключен на 1.05.2018 г., по който управителят на заемателя „Минерал агро инженеринг“ООД се е задължил да отговаря

солидарно с представляваното от него дружество за изпълнение на задължението за връщане на заетата сума. Ето защо, искът по чл. 422 от ГПК за установяване на вземането по него, за което е издадена оспорената заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 от ГПК срещу двамата ответници, е основателен и правилно е бил уважен с обжалваното решение, което следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора на „Дефиго“ЕООД следва да бъдат присъдени разноските за адвокатско възнаграждение, заплатено за защита пред настоящата инстанция в размер на 3156 лв., както и за съдебно-счетоводна експертиза от 600 лв.

**Воден от изложените мотиви, Софийският апелативен съд, търговско отделение,
3 състав**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260032 от 18.09.2020 г., поправено с решение № 260300 от 6.11.2020 г. по т.д.№ 1921/2019 г. на Софийския градски съд, VI т.о., 7 състав.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78 от ГПК, „Минерал агро инженеринг“ООД, с ЕИК 203735594 и П. Г. В. с ЕГН *****, да заплатят на „Дефиго“ЕООД с ЕИК 200716037, разноските, направени по водене на делото пред въззивната инстанция за съдебно-счетоводна експертиза в размер на 600 лв. и за заплатено адвокатско възнаграждение от 3156 лв.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщаването му на страните чрез връчване на препис от него, при наличие на предпоставките по чл. 280, ал. 1 и 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____